

РЕШЕНИЕ

№ 3284

гр. Варна, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 20 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Орлин Чаракчиев

при участието на секретаря Ани Люб. Динкова
като разгледа докладваното от Орлин Чаракчиев Гражданско дело № 20223110116612 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. от ГПК и е образувано по искова молба на **П. Д. Х.**, ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. Вл. В. № * **срещу „Н. П. Г.” ЕООД**, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Ш., ул. И. № *, с която е предявен **иск с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ** за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата 2247,72 лв.**, представляваща сбор от дължими брутни трудови възнаграждения за периода месец септември 2020 г. - април 2021 г., включително, **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на завеждане на исковата молба - 19.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба ищецът чрез адв. Х. Х., поддържа, че в предприятието на ответника е заемал по ТПО длъжност „Координатор по безопасност и здраве“, на четири часов работен ден, при основно месечно трудово възнаграждение от 312,00 лв. за периода 24.08.2020 г. - 16.03.2021 г. и и 163,00 лв. за периода 31.03.2021 г. до 20.04.2021 г. Сочи се, че ответникът не е заплатил нито едно трудово възнаграждение по двата трудови договора и не е представил на ищеца препис от тях. По изложените съображения моли за уважаване на иска. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът „Н. П. Г.” ЕООД, редовно уведомен, не е депозирал писмен отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ищецът поддържа изразената позиция по спора чрез процесуалния си представител адв. Х..

В съдебно заседание ответникът се представлява от законния си представител и от адв. И. И., който поддържа становище за неоснователност на иска.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

За основателността на предявения иск по чл. 128, т. 2 от КТ ищецът следва да установи в условията на пълно и главно доказване наличие на ТПО с ответника в периода, за който се претендира изплащане на трудово възнаграждение, по силата на което

ответникът се е задължил да заплаща на ищеца трудово възнаграждение в претендирания размер; че в процесния период ищецът реално е положил твърдения обем от труд при ответника; падеж на задължението за плащане на дължимото трудово възнаграждение и размер на претенцията.

За установяване на разпределените му в тежест на доказване факти ищецът е представил заверен за вярност препис от справка от ТД на НАП – В. за актуално състояние на всичките му трудови договори към 05.12.2022 г. Видно от данните в справката, включително при съобразяване на отразяванията по следните кодове: код 4120 по поддържаната от Националния статистически институт Класификация на икономическите дейности - 2008; код * по поддържаната от НСИ класификация на професиите и длъжностите - 2011; код 01 като основание за сключване на договора и код 02 като основание за прекратяване, съгласно Наредба № *г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ; код 83510 по ЕКАТТЕ, се установява, че между страните последователно са съществували две трудовоправни отношения – за периодите 24.08.2020 г. – 16.03.2021 г. и 31.03.2021 г. – 20.04.2021 г. Отново от данните по справката се установява, че при първото правоотношение brutното месечно трудово възнаграждение на ищеца е възлизало на 312,00 лв., а при второто на 163,00 лв. за отработения месец, както и че ищецът е полагал труд в предприятието на ответника в гр. Шумен, за длъжността координатор по безопасност и здраве при строителство на жилищни и нежилищни сгради, като и двете са били безсрочни по чл. 67, ал. 1, т. 1 по КТ и са прекратени на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ – т.е. по взаимно съгласие.

Доколкото справката от ТД на НАП съставлява официален свидетелстващ документ за параметрите на трудовите правоотношения на ищеца, а данните от нея са декларирани собствено от работодателя - ответник, то и съдът намира, че документът с материална доказателствена сила установява направено от ответника изрично извънсъдебно признание на неизгодния за страната факт, че и при двата подпериода трудовоправната връзка между страните е възникнала именно съобразно твърдения в исковата молба начин и условия.

Следователно ищецът е изпълнил в процеса вменената му доказателствена тежест за установяване наличие на ТПО с ответника в процесния период, по силата на което последният се е задължил да му заплаща трудово възнаграждение в претендирания размер. Визираните обстоятелства не са и оспорени от ответника в преклузивния срок по чл. 131 от ГПК.

Същевременно макар ответникът да не е подал отговор на исковата молба и да е оспорил едва в първо о.с.з., т.е. в извън преклузивния срок по чл. 131 от ГПК, че ищецът не е полагал труд в предприятието му за процесния период, но и изобщо, то на общо основание извеждащо се от нормата на чл. 154 от ГПК, ищецът дължи в исковия процес по чл. 128, т.2 от КТ установяване на визирания положителен правнорелевантен факт по реда на пълното и главно доказване.

В тази връзка съдът намира за безспорно установено обстоятелството, че ищецът е полагал труд при ответника за периода 24.08.2020 г. – 16.03.2021 г. и 31.03.2021 г. – 20.04.2021 г., най-вече от справката от НАП. Видно от същата и в двата случая ТПО е било прекратено по взаимно съгласие на страните, което съдът приема за конклюдентно, но несъмнено признание на неизгодния за ответника факт, че ищецът е бил изправна страна по трудовоправната връзка, ерго е престира в негова полза труда си в процесните периоди, съобразно договорения в договора вид, обем и качество. Това е така, защото може обосновано да се предположи, че в противен случай, работодателят щеше да се възползва от някоя от уредените в КТ изцяло в негова полза материално-правни възможности за прекратяването на ТПО, поради неизпълнение/невъзможност на работника/служителя, а именно – чл. 325, ал.1, т. 9, чл. 328, ал.1, т.6, т.7 и т.12, чл. 330, ал.2, т. 6 от КТ. Въпреки този широк набор от възможности за прекратяване на ТПО по негова собствена инициатива и изцяло в негов интерес, когато работникът/служителя не престира своя труд, противно на обикновената житейска и търговска логика работодателят не е сторил това, а напротив. С подаване на данни към НАП, че ТПО е прекратено по взаимно съгласие, ответникът е признал пред компетентен държавен орган, че ищецът е бил изправен по трудово-правната връзка между страните към момента на нейното прекратяване. Нещо повече. Ответникът не е подал отговор на исковата молба, нито в преклузивните срокове по чл. 312 от ГПК е направил доказателствени искания за оборване на твърдението на ищеца, че е полагал труд в предприятието на ответника.

До извод за обратното не водят и данните от заключението на първоначалната ССЧЕ,

изготвена от вещото лице А. М., съобразно която в процесните периоди ответникът е отработил едва 24 дни, както и че всички начислени суми за възнаграждения по рекапитулации са изплатени.

В тази връзка изводът на вещото лице е направен единствено въз основа на едностранно съставени от ответника частни свидетелстващи документи, приложени към заключението, които не само не съдържат подпис на ответника, но и отразяват единствено изгодни за издателя си факти, включително, че ищецът е бил е наплатен отпуск общо 127 дни за процесния период. Следователно визираните документи, съветно и изцяло производните им изводи на първоначалното заключение, не могат да бъдат противопоставени на ищеца. Наред с това работодателят не е оспорил изводите и на двете експертизи, които съвкупно сочат, че в дружеството не просто не е водено редовно счетоводство предвид факта, че липсва ведомост за всички негови служители, но и в пряко противоречие с императивната норма на чл. 270, ал.3 от КТ липсват подписани от работниците/служителите фишове за платени работни заплати или данни за превеждането им по банков път или по др. проследяем начин, както и изобщо липсва трудово досие на ищеца, противно на изричното задължение на работодателя скрепено в чл. 128б, ал. 1 и 2 от КТ да поддържа такова за всеки работник/служител.

Следователно съдът не може да приеме, че в процеса ответникът може да се ползва от извънсъдебното си поведение противоречащо на закрилни норми от трудовото законодателство, както и от доказателствената сила на едностранно съставени в собствена полза счетоводни документи, и посредством същите да установява по пътя на пълното и главно доказване, че ответникът е бил в неплатен отпуск в подавяващата част от процесния период, каквото правоизключващо възражение всъщност не е и релевирано в преклузивния срок по чл. 131 от ГПК. Още повече, че вещото лице изрично е установило, че при ответника няма подадена молба от ищеца за ползване на неплатен отпуск, нито има дори писмено разрешение на работодателя, а процедурата по чл.160 от КТ изисква изрично волеизявление от страна на работника или служителя, за да му бъде разрешено полването на неплатен отпуск. На тезата, че ищецът е ползвал неплатен отпуск, противоречи дори и собственото процесуално поведение на ответника, доколкото пълномощникът на страната в последно о.с.з. заяви, че всъщност ищецът бил в болничен за процесния период, което твърдение не само не е релевирано в срока по чл. 131 от ГПК, или при условията на чл. 147, т.1 от ГПК, но дори противоречи на собствено съставените от страната документи, съгласно които е отразено, че работникът е ползвал неплатен отпуск. Посоченото несъответствие е още една индигия в подкрепа на тезата на съда, че не може да гради изводите си по същество на спора въз основа на съставените от ответника документи и заключението на ССЧЕ, досежно обстоятелството дали ищецът реално е полагал труд в процесния период.

В обобщение съдът намира за установено по делото от представената справка НАП, преценена в съвкупност с процесуалното и извънпроцесуалното поведение на ответника, че ищецът действително е престирил труд в неговото предприятие за двата подпериода 24.08.2020 г. – 16.03.2021 г. и 31.03.2021 г. – 20.04.2021 г., в обем, вид и качество, напълно кореспондиращи на посочените в исковата молба, поради което за ответника е възникнало насрещно парично задължение по чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на уговореното трудово възнаграждение, падежът на което е настъпил към момента на подаване на исковата молба, на основание чл. 270, ал.2 от КТ.

Размерът на претенцията съобразно неоспореното заключение на назначената по делото допълнителна ССЧЕ, изготвено от вещото лице А. М., което съдът кредитира като пълно, обективно и компетентно, в частта сочеща, че брутното възнаграждение на ищеца за процесния период възлиза на общо 2277,17 лв., от които трудово възнаграждение по 312,00 лв. за месеците септември, октомври, декември и ноември 2020 г., по 325,00 лв. за месеците януари и февруари 2021 г., 162,50 лв. за март 2021 г. и 216,67 лв. за април 2021 г. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вещото лице в частта сочеща, че на ищеца са изплащани суми за трудово възнаграждение в общ размер на 228,63 лв., тъй като изводът не експерта е направен въз основа на приложени към първоначалното заключение РКО, съставени от ответника и подписани единствено от законния му представител в противоречие с нормите на чл. 270, ал.3 от КТ, поради което същите не могат да бъдат противопоставени на ищеца.

На следващо място предвид принципа на диспозитивното начало в процеса скрепено в чл. 6 от ГПК и с оглед собствените твърдения на ищеца, че за месец януари, февруари и април 2021 г. му се дължи възнаграждение в по-нисък размер от приетия от вещото лице,

съдът приема, че искът за дължимо трудово възнаграждение се явява основателен до сумата от общо 2197,50 лв. (по 312,00 лв. за месеците септември 2020 г. – февруари 2021 г., 162,50 лв. за непълния месец март и 163,00 лв. за непълния месец април), който размер е брутен съгласно поисканото с исковата молба (в този смисъл Решение № 154/24.06.2015 г. по гр.д. № 6134/2014 г. на ВКС, III г.о., Решение № 166/25.02.2010 г. по гр.д. № 220/2009 г. на ВКС, III г. о.) и следва да се присъди с решението, ведно със законната лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба.

За разликата до пълния претендиран размер от 2247,72 лв. искът се явява недоказан и следва да се отхвърли.

Съобразно изхода на делото, право да репарират част от сторените разноски в процеса имат и двете страни.

В производството ищецът е представил доказателства за заплатено в брой адвокатско възнаграждение от 800,00 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие, което съобразно отхвърлената част от иска следва да му бъде присъдено в редуциран размер от 782,16 лв., на основание чл. 78, ал.1 от ГПК. Съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК ответникът е претендирал 500,00 лв. за платено адвокатско възнаграждение, от което обаче видно от представения договор за правна защита и съдействие от 15.03.2023 г. е платена само сумата от 300,00 лв. в брой. Или съобразно отхвърлената част от иска на ответника следва да се присъди сумата от 6,69 лв., на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

На основание чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК, ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, поради което на основание чл. 78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати съобразно уважената част от иска в полза на Държавата и по сметка на ВРС държавна такса в размер на 87,90 лв., определена по чл. 1 от ТДТССГПК и 488,85 лв. депозити за вещо лице изплатени от бюджета на съда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Н. П. Г.” ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Ш., ул. И. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на **П. Д. Х., ЕГН *******, с адрес: гр. В., ж.к. Вл. В. № * **сумата от 2197,50 лв.**, представляваща сбор от дължими brutни трудови възнаграждения за периода месец септември 2020 г. - април 2021 г., включително, **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на завеждане на исковата молба - 19.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 128, т. 2 от КТ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над сумата от 2197,00 лв.** до пълния претендиран размер от 2247,72 лв., като неоснователен.

РЕШЕНИЕТО в частта за присъденото трудово възнаграждение подлежи на предварително изпълнение, на основание чл. 242, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Н. П. Г.” ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Ш., ул. И. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на **П. Д. Х., ЕГН *******, с адрес: гр. В., ж.к. Вл. В. № * **сумата 782,16 лв.**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА П. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ж.к. Вл. В. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на **„Н. П. Г.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Ш., ул. И. № * **сумата 6,69 лв.**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА „Н. П. Г.” ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Ш., ул. И. № * **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд **сумата от 576,75 лв.** съставляваща дължима по делото държавна такса и депозити за вещо лице, на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____